

DE PERFECTE ANNIE

Over de essentie van schoonheid en eenvoud. Boordevol levenslessen over het onderhouden van een gezonde liefdesrelatie.

Er is zelden een relatie geweest die zo hecht en goed was als die van de Va en Annie. En nimmer is er een man geweest, die zo hoffelijk en charmant was als de Va. Hij is daarin een voorbeeld geweest voor velen en een onuitputtelijke bron van inspiratie die heeft geleid tot een ommekeer in het lot van de vrouw.

Minstens één keer per dag, dacht de Va aan zijn Annie. Zoveel hield hij van haar en zo hoog had hij haar in het vaandel. Ondanks het feit dat Annie niet perfect was. Ja, toen de Va met Annie trouwde dacht hij dat ze vlekkeloos en volmaakt was. Maar op een dag ontdekte hij toch een gebrek.

“Onmogelijk! Het is niet waar!” hoor ik u denken. Helaas wel. Dit is nu eenmaal een gevallen wereld. Met een donkere schaduwkant.

Op een avond lagen ze samen in bed. De Va en Annie en de bijl van de Va, die Govert heette en tussen hen in sliep.

“Va, ik heb zo’n vreemd tintelend gevoel in mijn oog,” vroeg Annie. “Kun jij eens even kijken of er iets in zit?”

“Niet nu,” kreunde de Va. “Je weet dat ik nu geen spreekuur houd.”

Eens per maand hield hij spreekuur en dan mocht Annie hem vragen stellen. Het mochten alleen vragen zijn waarop het antwoord ‘Ja’ was. Als Annie onverhoopt toch een vraag stelde waarop de Va geen ‘Ja’ kon antwoordden, dan was ze af en moest ze een week lang in het kolenhok zitten om over zichzelf na te denken. Dat was erg wijs van de Va. Want anders kon Annie zomaar van alles vragen en daar was niemand bij gediend. Dat zou slechts tot ongehoorzaamheid en wanorde leiden.

“Maar het vorige spreekuur is al niet doorgegaan,” stamelde ze. “Omdat je toen niet genoeg energie had. En die keer daarvoor ook al niet, omdat je niet in de juiste stemming was...”

De Va woelde onrustig in zijn bed, terwijl hij zuchtte en steunde. “Goed, goed, goed,” mompde hij. “Hier met dat oog.”

Het bleek dat er een hert in Annie’s wimpers zat. Dat hert leefde ook nog en spartelde wild. Met een ferme ruk trok de Va het beest eruit.

“Wegwezen,” schreeuwde hij en hij schopte het dier door het open venster naar buiten.

“Mijn oog tintelt nog steeds!” piepte Annie.

“Mensenkinderen,” bromde de Va en hij greep zijn riek en begon Annie’s wimpers grondig schoon te harken. Er kwam vanalles uitrollen. Bladeren, muggen, vogels en vruchten. Een brandende olielamp, het zwaard van Damocles, dat soort ongein. Tot het krieken van de morgen was de Va in de weer om die wimpers weer een beetje in het fatsoen te krijgen.

Een week later lagen ze weer in bed. De Va stond op het punt om het nachtlampje uit te blazen, toen hij Annie nog een blik toewierp. Hij deed dat wekelijks als blijk van zijn waardering voor zijn liefvallige vrouwtje. Het bleek dat de buurman in Annie’s wimpers zat. Ook zaten er twee vreemde kinderen in, die de Va nog nooit eerder had gezien. En een balk. En een splinter.

“Annie, het kan zo niet langer,” zuchtte de Va. “Dit is niet goed voor onze relatie.”

Annie knipperde met haar ogen en zweeg.

“Ik eis dat je je aan je wimpers laat behandelen,” sprak de Va met zijn gezaghebbende stem. Daarna draaide hij zich om en viel in slaap.

Nu had Annie ooit vernomen dat er ergens in een verre streek een kluizenaar woonde die gespecialiseerd was in dit soort zaken. De volgende dag kwam ze nederig voorovergebogen op de Va aflopen. Ze gaf

hem vele geschenken en strooide specerijen over zijn hoofd.

“Vergeef mij dat ik tegen je spreek, zonder dat het spreekuur is,” begon ze. Hierna vertelde ze van de kluizenaar die gespecialiseerd was in wimperzaken.

De Va was eerst erg boos, dat Annie het gewaagd had tegen hem te spreken. Maar daarna zag hij wel in dat het voor de goede zaak was. Omdat zijn vrouwtje dan weer perfect zou zijn. En de Va had alles over voor zijn lieve vrouwtje met wie hij zo’n geweldige band had.

Vol goede moed ging de Va op pad. Annie had hem erg bruikbare aanwijzingen gegeven. Ze wist niet waar de kluizenaar precies woonde, maar wel dat het ergens was. Ze wist ook niet hoe de kluizenaar heette, maar wel dat hij een naam had. En die naam begon met een letter. Ook zou de Va hem kunnen herkennen aan iets dat hij altijd bij zich droeg. Wat het was wist ze niet, maar waarschijnlijk was het een ding.

De Va besloot om heel duidelijk op pad te gaan en vooral om goed richting aan te geven. Het stoorde hem dat niemand dat ooit deed. Zelf gaf hij altijd ruim op tijd richting aan. Als hij ergens rechtsaf wilde, dan gaf hij dat tien minuten van tevoren al aan. En als hij direct daarna linksaf sloeg, gaf hij dat ook alvast tien minuten van tevoren aan. Zodat het voor iedereen duidelijk was wat zijn plannen waren. Zodat eenieder hierop alvast kon anticiperen.

Zo gezegd, zo gedaan. De Va was wel vijf maanden aan het dolen. Dat had sneller gekund, maar hij maakte een aantal hele domme en onnozele besluiten.

Zo besloot hij om zomaar aan de kant van de weg te gaan liggen en zich een week lang niet te verroeren. Gewoon, omdat het kon. Om de ervaring. Ook besloot hij om te kijken of hij honderdduizend keer om een boom heen kon lopen en experimenteerde hij twee maanden met of er een manier was om je voort te bewegen zonder je armen of benen te gebruiken.